

Jurisprudential and Legal Examination of the Competence of Minor Distinguished and Fools in Concluding Free Contracts

Somayeh Zohuri¹

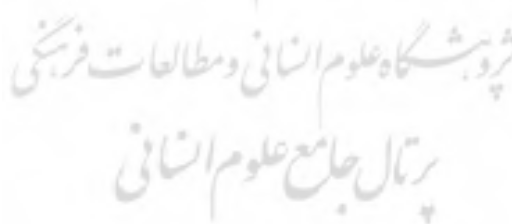
Doi:
10.30497/flj.2024.246425.2031

Abstract

The civil law in many articles emphasizes the need for the competence of parties to the transaction and prohibits incompetent persons from concluding the transaction. Among the unqualified persons are minor (Saghir child) distinguished and fools who because they do not have the ability to distinguish their profits and losses, their transactions and possessions in financial affairs are considered invalid. However, despite this general ruling, the legislator has allowed them to acquire property without compensation in the final part of articles 1212 and 1214. The main reason for this ruling is that in accepting ownership without compensation, no harm will be done to the minor. Of course, this exceptional ruling is only valid for acquisition free contracts, and in non-acquisition free contracts, minor distinguished and fools are not eligible to accept the contract, because they may cause losses to themselves due to their lack of knowledge and awareness. On the other hand, if the contract of free acquisition includes the condition of exchange or obligation, minor distinguished and fool are no longer qualified to accept the contract. Because accepting this contract will lead to their involvement in their property and requires the involvement of their guardian. Therefore, this research, with a descriptive and analytical method, and with a jurisprudential and legal approach, deals with the expression of the eligibility of minors distinguished and fools in free contracts and states their eligibility or ineligibility.

Keywords: Eligibility, minor distinguished, fool, property without compensation, free contract.

1. Assistant Professor of law Golestan University, Gorgan, Iran. sozohuri@gmail.com

بررسی فقهی و حقوقی اهلیت صغیر ممیز و سفیه در انعقاد عقود رایگان

سمیه ظهوری^۱

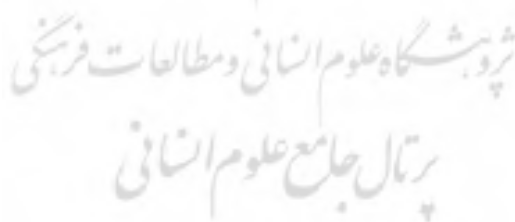
تاریخ دریافت: ۱۴۰۳/۰۵/۲۲؛ تاریخ پذیرش: ۱۴۰۳/۰۸/۱۹

Doi: 10.30497/flj.2024.246425.2031

چکیده

قانون مدنی در مواد متعدد به لزوم وجود اهلیت برای طرفین معامله تأکید می‌کند و اشخاص فاقد اهلیت را از انعقاد معامله منع می‌کند. از جمله اشخاص فاقد اهلیت، صغیر ممیز و سفیه هستند که چون قدرت تشخیص سود و زیان خویش را ندارند، معاملات و تصرفاتشان در امور مالی، غیر نافذ دانسته شده است؛ اما به‌رغم این حکم کلی، قانونگذار در قسمت پایانی مواد ۱۲۱۲ و ۱۲۱۴ به آن‌ها اجازه تملک بلاعوض را داده است. علت اصلی این حکم آن است که در قبول تملک بلاعوض هیچ‌گونه ضرری به صغیر ممیز و سفیه نمی‌رسد. البته این حکم استثنایی صرفاً در خصوص عقود رایگان تملیکی جاری است و در عقود رایگان غیر تملیکی، صغیر ممیز و سفیه، اهلیت پذیرش عقد را ندارند؛ زیرا ممکن است به دلیل دانش و آگاهی کم، باعث ورود زیان به خود گردند. از طرفی اگر عقد رایگان تملیکی، متضمن شرط عوض یا تعهدی باشد، دیگر صغیر ممیز و سفیه اهلیت قبول عقد را ندارند، چون قبول این عقد منجر به دخالت آنان در اموال خود می‌شود و دخالت ولی یا قیم آن‌ها را می‌طلبد؛ از این رو این پژوهش با شیوه توصیفی - تحلیلی و با رویکردی فقهی و حقوقی به بیان اهلیت صغیر ممیز و سفیه در عقود رایگان می‌پردازد و موارد اهلیت یا عدم اهلیت آنان را بیان می‌دارد.

کلیدواژه‌ها: اهلیت، تملک بلاعوض، سفیه، صغیر ممیز، عقد رایگان.

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

مقدمه

از جمله شرایط اساسی صحت معامله که در بند ۲ ماده ۱۹۰ قانون مدنی بیان شده، اهلیت دوطرف معامله است. ماده ۲۱۰ قانون مدنی نیز بر لزوم وجود اهلیت در متعاملین تأکید می‌کند. منظور از اهلیت در این مواد اهلیت استیفا^۱ است؛ زیرا طبق ماده ۹۵۶ قانون مدنی هر شخصی پس از زنده متولد شدن برای دارا شدن حقوق، اهلیت تمتع^۲ دارد. اصولاً هر شخصی از حق تمتع برخوردار است؛ ولی چون وجود حق با اجرای آن ملازمه ندارد، همه اشخاص توانایی به کار بردن و اجرای این حق را ندارند. ماده ۹۵۸ قانون مدنی در این باره مقرر می‌دارد: «هر انسان متمتع از حقوق مدنی خواهد بود، لیکن هیچ‌کس نمی‌تواند حقوق خود را اجرا کند، مگر اینکه برای این امر اهلیت قانونی داشته باشد». منظور قانونگذار از اهلیت قانونی در این ماده اهلیت استیفا است. اهلیت استیفا به موجب ماده ۲۱۱ قانون مدنی دارای سه رکن بلوغ و عقل و رشد است و در صورتی که یکی از این ارکان وجود نداشته باشد، فرد فاقد اهلیت خواهد بود. به این اشخاص اصطلاحاً «محجور»^۳ می‌گویند. ماده ۱۲۰۷ قانون مدنی اشخاص محجور را به سه دسته (صغار و غیررشد و مجانین) تقسیم می‌کند و آن‌ها را از تصرف در اموال خود منع می‌کند.

به موجب مواد ۱۹۱ و ۱۹۵ قانون مدنی وجود قصد برای انعقاد عقود ضرورت دارد و در صورت فقدان قصد، معامله انجام شده باطل است. مجنون و صغیر غیر ممیز چون قدرت اراده و قصد انشاء عمل حقوقی را ندارند، معاملاتشان به دلیل فقدان قصد باطل است؛ اما سفیه و صغیر ممیز^۴ برخلاف آن‌ها دارای اراده و قصد هستند؛ ولی نمی‌توانند سود و زیان خود را

۱. اهلیت استیفا «به معنای شایستگی شخص برای انعقاد معاملات مربوط به اموال خویش یا دیگر اعمال حقوقی در ارتباط با خویشتن است» (محقق داماد، قنواتی، وحدتی شبیری، و عبدی پور، ۱۳۸۹، ج ۲، ص ۱۷۲).
۲. توانایی قانونی شخص برای دارا شدن حق را اهلیت تمتع یا تملک گویند (صفائی، ۱۳۹۳، ج ۱، ص ۹۴).
۳. محجور از واژه حجر گرفته شده، و حجر به منع و بازداشتن شخص از تصرف در مالش معنا شده است. فقها به کسی که از تصرف در مالش شرعاً ممنوع شده است، «محجور علیه» یا «محجور» می‌گویند (صاحب جواهر، ۱۴۰۴، ج ۳، ص ۲۶).
۴. ماده ۱۲۱۲ قانون مدنی معاملات صغیر را باطل شمرده، اما پذیرش بطلان معاملات صغیر ممیز منطقی نیست؛ زیرا صغیر ممیز برخلاف صغیر غیر ممیز دارای قصد و قوه درک و تمیز است و می‌تواند عمل حقوقی را اراده کند. به همین دلیل

به درستی تشخیص دهند و مصلحت خود را رعایت کنند، به همین علت معاملات آنها غیر نافذ تلقی شده است تا از ضررزدن به آنان جلوگیری شود. باین حال مواد ۱۲۱۲ و ۱۲۱۴ قانون مدنی در برخی امور آنها را دارای اهلیت دانسته، و به ایشان اجازه داده است تا به تنهایی آن اعمال حقوقی را منعقد کنند.

اصولاً در بیشتر نوشته‌های حقوقی و مقالات، فقط اهلیت محجوران یا اثر فقدان اهلیت آنان در معاملات و بحث‌هایی درباره عدم نفوذ یا بطلان معاملات صغیر ممیز که به طور مستقل منعقد شده، بررسی شده است (عالی پناه، شفیع‌زاده خولنجانی، و صادقی، ۱۳۹۲، ص ۱۱۸). درباره این موضوع که صغیر ممیز و سفیه در انعقاد چه عقودی دارای اهلیت هستند، یا اصولاً سخنی گفته نشده، یا آنکه به طور گذرا و مختصر به چند عقد اشاره شده است (صفائی، و قاسم‌زاده، ۱۴۰۰ ش، ص ۲۶۹-۲۷۰؛ امامی، ۱۳۶۴، ص ۱۸۳؛ کاتوزیان، ۱۳۷۹، ص ۲۲؛ محمدی، و محمدی، ۱۴۰۰ ش، ص ۴۲۳-۴۲۹)؛ از این رو این پژوهش با رویکردی جدید به دنبال بررسی این موضوع است که اهلیت صغیر ممیز و سفیه در انعقاد چه عقودی است، آیا آنها صرفاً قادر به قبول تملکات بلاعوض به نفع خویش هستند یا آنکه در قبول همه عقود رایگان از اهلیت برخوردار هستند؟ آیا اگر تملک بلاعوض به نفع ایشان متضمن شرط عوض یا تعهدی باشد، باز هم قادر به قبول آن عقد هستند؟ آیا سفیه و صغیر ممیز می‌توانند عقود رایگان برای اموال خود منعقد کنند، مثلاً وصیت و وکالت یا دیگر قراردادهای رایگان را مستقلاً انشا کنند؟ در صورت پاسخ مثبت به این سؤال، آیا می‌توانند شرط عوض به نفع خود را در این عقود بر قرار کنند؟ در ادامه، پس از بیان مفهوم صغیر ممیز و سفیه، سؤالات پیش‌گفته بررسی می‌شوند.

۱. مفهوم صغیر ممیز از منظر فقه و حقوق

صغیر که از نظر لغوی به معنی خرد و کوچک است (معین، ۱۳۸۵، ص ۷۷۷)، در فقه به کودکی گفته می‌شود که اسباب بلوغ شرعی در او ظاهر نشده (مروج، ۱۳۷۹، ص ۳۱۰)، و به سن بلوغ نرسیده

نویسندگان حقوقی، معاملات صغیر ممیز را غیر نافذ می‌دانند (شهیدی، ۱۳۸۸، ج ۱، ص ۲۵۵؛ عالی پناه، شفیع‌زاده خولنجانی، و صادقی، ۱۳۹۲، ص ۱۰۹).

است. درباره سن بلوغ میان فقها اختلاف وجود دارد. براساس نظر مشهور فقهای امامیه، سن بلوغ در دختر، نه، و در پسر، پانزده سال تمام قمری است (شهید ثانی، ۱۴۱۳ ق، ج ۴، ص ۱۴۴؛ صاحب جواهر، ۱۴۰۴ ق، ج ۲۶، ص ۱۶)؛ اما برخی فقها، سن بلوغ را در دختر، ده سال نیز ذکر کرده‌اند (طوسی، ۱۳۸۷ ق، ج ۲، ص ۲۸۴) و حتی به نظر آیت الله محمد اسحاق فیاض، سن بلوغ در دختر، بعد از اتمام سیزده سال تمام قمری است (<https://fa.alfayadh.org>). در خصوص سن بلوغ در پسران نیز، بعضی فقها سن بلوغ را سیزده یا چهارده سال بیان کرده‌اند (مقدس اردبیلی، بی تا، ج ۹، ص ۱۹۰؛ بحرانی، ۱۳۳۳، ج ۲۰، ص ۳۴۹).

قانون مدنی به تبعیت از نظر مشهور فقها، سن بلوغ را در پسر پانزده سال تمام قمری و در دختر نه سال تمام قمری بیان می‌کند (تبصره ۱، ماده ۱۲۱۰). صغیر در فقه و حقوق به دو دسته تقسیم می‌شود: صغیر غیر ممیز، صغیر ممیز. صغیر غیر ممیز شخص نابالغی است که قوه درک و تمیز ندارد. صغیر ممیز نیز صغیری است که به حد بلوغ شرعی نرسیده؛ ولی دارای قوه درک و تمیز نسبی است و ضرر و زیان خود را تشخیص می‌دهد و حرف خوب را می‌فهمد و جواب می‌دهد (صفائی، و قاسم‌زاده، ۱۴۰۰ ش، ص ۲۲۵؛ مروج، ۱۳۷۹، ص ۳۰۸). درباره سن تمیز میان فقها اختلاف وجود دارد و برخی سن هفت یا هشت سال را برای تمیز ذکر کرده‌اند (مقدس اردبیلی، بی تا، ج ۸، ص ۲۵۹؛ طباطبایی، بی تا، ص ۳۲۴؛ اعرجی، ۱۴۱۶ ق، ج ۲، ص ۵۳۰) و بعضی دیگر نیز ده سالگی را سن تمیز دانسته‌اند (علامه حلی، ۱۴۱۴ ق، ج ۴، ص ۳۳۵).

۲. مفهوم سفیه از منظر فقه و حقوق

سفیه به معنای نادان، احمق و کم عقل (معین، ۱۳۸۵، ص ۶۷۹)، در فقه به کسی گفته می‌شود که حالتی در او نیست که موجب حفظ مال او شود. او اموالش را در موقعیت نامناسب مصرف می‌کند و در معاملاتش توجهی به کسب سود و حفظ مال خود از ضرر ندارد (صافی، ۱۴۱۶ ق، ص ۱۱۸). در فقه، به شخص سفیه، غیر رشید نیز می‌گویند (طوسی، ۱۳۸۷ ق، ج ۴، ص ۶۰؛ طباطبایی، بی تا، ص ۹۲). قانون مدنی نیز شخص سفیه را غیر رشید می‌نامد و به پیروی از فقه در ماده ۱۲۰۸ در تعریف آن مقرر می‌دارد: «غیر رشید کسی است که تصرفات او در اموال و

حقوق مالی خود عقلایی نباشد». از منظر حقوق، سفیه یا غیررشید کسی است که دارای قوه تمیز و درک است؛ ولی غالباً تصرفاتش در امور مالی، عاقلانه نیست و باعث می‌شود به خودش ضرر برساند؛ به همین دلیل او از دخالت در امور مالی خود منع شده است.

۳. اهلیت صغیر ممیز و سفیه در قبول تملکات بلاعوض

به عقیده برخی از فقها کلیه تصرفات صغیر و سفیه در انجام معاملات، بر مبنای آیات قرآنی و احادیث اهل بیت (علیهم السلام)، باطل است. آنان در این باره ادعای اجماع نیز کرده‌اند (میرزای قمی، ۱۳۷۱، ج ۲، ص ۲۵۲). اما به نظر عده‌ای دیگر، هر چند بر مبنای روایات، تصرفات صغیر ممیز و سفیه در اموال خود، به طور مستقل، به صورت بیع و خرید و غیره، تا زمانی که به رشد برسند، صحیح نیست؛ ولی باین حال، مانعی در صحت و جواز آن دسته از تصرفات آنان، که عرفاً تصرف مالی به شمار نیاید و افزایش‌دهنده‌ی دارایی آنان باشد، مانند حیازت مباحات و احیاء موات، وجود ندارد؛ پس حکم به صحت این دسته از اعمال می‌شود (انصاری، ۱۴۲۹، ق، ج ۷، ص ۱۵۱؛ خوئی، ۱۴۲۹، ق، ج ۲، ص ۲۴۱؛ هاشمی شاهرودی، ۱۳۸۲، ق، ج ۳، ص ۲۲۹). در حقوق نیز به تبعیت از فقه، صغیر ممیز و سفیه اهلیت انعقاد استقلالی عقود را ندارند؛ ولی در بخش اخیر مواد ۱۲۱۲ و ۱۲۱۴ قانون مدنی، به صغیر ممیز و غیررشید اجازه انجام تملکات بلاعوض داده شده است. بر اساس ماده ۱۲۱۲، «صغیر ممیز می‌تواند تملک بلاعوض کند؛ مثل قبول هبه و صلح بلاعوض و حیازت مباحات». ماده ۱۲۱۴ نیز درباره سفیه مقرر داشته است: «... معذک تملکات بلاعوض از هر قبیل که باشد، بدون اجازه هم نافذ است». به موجب حکم مواد پیش‌گفته، صغیر ممیز و سفیه می‌توانند بدون نیاز به اذن یا اجازه ولی یا قیم خود، تملکات بلاعوضی را که به نفع آنها برقرار شده است، قبول کنند. پس برخلاف حکم عام ماده ۲۱۰ قانون مدنی، که لزوم وجود اهلیت برای انعقاد هر قراردادی ضروری است، در خصوص تملکات بلاعوضی که به نفع صغیر ممیز و سفیه است، نیازی به وجود اهلیت کامل نیست؛ زیرا آنها می‌توانند مستقلاً این عقود را قبول کنند. علت تغییر حکم قانونگذار در این مورد بخصوص آن است که انعقاد استقلالی این عقود خطری برای اموال صغیر ممیز و

سفیه ندارد و ضرری از بابت انجام آن به ایشان نمی‌رسد؛ بلکه با انعقاد این عقود، صرفاً سود و نفع عاید آن‌ها می‌شود. به علاوه باید توجه کرد که دادن مجوز انجام این اعمال تنها به صغیر ممیز و سفیه نمایانگر این مطلب است که آن‌ها برخلاف دیگر محجوران دارای قصد انشا هستند و می‌توانند اراده حقوقی برای انعقاد عقود داشته باشند؛ زیرا در صورت فقدان قصد انشاء، معاملات آن‌ها اگرچه کاملاً به سود ایشان باشد، باطل است (مستنبط از مواد ۱۹۱ و ۱۹۵ قانون مدنی)؛ از طرفی ماده ۶۶۲ قانون مدنی مقرر می‌کند: «وکالت باید در امری داده شود که خود موکل بتواند آن را به‌جا آورد» و از آنجاکه سفیه و صغیر ممیز در قبول تملکات بلاعوض دارای اهلیت هستند، می‌توانند برای انعقاد این عقود به دیگری وکالت دهند تا به نیابت از آن‌ها، تملکات بلاعوض را قبول کند. همچنین آن‌ها می‌توانند در این امور، به وکالت از طرف دیگران، تملک رایگان را قبول کنند (کاتوزیان، ۱۳۷۹، ج ۲، ص ۲۲). به عقیده مؤلفان حقوقی، سفیه به دلیل محجور بودن در امور مالی، نمی‌تواند برای انعقاد امور مالی وکیل دیگران شود (صفائی، و قاسم‌زاده، ۱۴۰۰ ش، ص ۲۴۷؛ کاتوزیان، ۱۳۷۹، ج ۲، ص ۷۱)؛ اما برخی دیگر از نویسندگان، این نظر را صحیح نمی‌دانند و عقیده دارند که سفیه می‌تواند در امور مالی وکیل دیگران شود؛ زیرا اولاً، عنصر سازنده عقد، قصد انشاء است و رضا شرط نفوذ عقد است و آنچه سفیه فاقد آن است، رضا است نه قصد انشاء. وکیل به اعتبار رضای موکل، اقدام به انشاء عقد می‌کند و چون معامله برای موکل است، هر نفع و ضرر معامله نیز برای اوست؛ ثانیاً، سفیه چون برای خود معامله نمی‌کند، اجازه ولیّ او در انعقاد قرارداد شرط نیست؛ ثالثاً، وکیل شدن سفیه در امور مالی دیگران، مستلزم تصرف در اموال او نیست؛ از این رو عمل او غیرنافذ نیست و نیازمند اجازه ولیّ یا قیم نیست؛ رابعاً، ماده ۶۸۲ قانون مدنی شامل وکالت سفیه نمی‌شود. منظور از محجوریت وکیل در این ماده، که مانع از اقدام وکیل شود، مجنون شدن وکیل است؛ زیرا همان‌طور که بیان شد، سفیه درای قصد انشاء است و در معاملات او در سمت وکالت، عنصر رضا نیز موجود است؛ پس اعمال حقوقی سفیه در سمت وکیل صحیح است (محمدی، و محمدی، ۱۴۰۰ ش، ص ۴۲۴-۴۲۷)؛ اما این نظر با ماده ۶۸۲ قانون مدنی منافات دارد؛ زیرا

از مفاد این ماده، لزوم اهلیت وکیل استنباط می‌شود. اگر مقصود از بین رفتن صلاحیت انشاء بود، ماده ۶۸۲ اعلام می‌کرد که جنون وکیل عقد را باطل می‌کند؛ درحالی‌که واژه حجر به کار رفته، و حجر نیز اعم از سفاهت و جنون است. علاوه بر آن، این استدلال نیز که سفیه صرفاً از تصرف در امور مالی خود منع شده است، نه از تصرف در امور مالی دیگران، در قانون مدنی پذیرفته نشده است؛ زیرا به موجب ماده ۶۶۲ قانون مدنی «وکیل باید کسی باشد که برای انجام آن امر اهلیت داشته باشد»، درحالی‌که سفیه در امور مالی دارای اهلیت نیست (کاتوزیان، ۱۳۷۹، ج ۲، ص ۷۰-۷۱).

۴. اهلیت صغیر ممیز و سفیه در عقود بلاعوض غیر تملیکی

با بررسی عقود مندرج در قانون مدنی درمی‌یابیم که بسیاری از این عقود در زمره عقود رایگان قرار می‌گیرند. حال با توجه به مواد ۱۲۱۲ و ۱۲۱۴ قانون مدنی، این سؤال مطرح می‌شود که آیا اهلیتی که قانونگذار برای صغیر ممیز و سفیه در قبول تملک بلاعوض در نظر گرفته است، فقط ناظر به پذیرش عقود تملیکی رایگان است یا در دیگر عقود بلاعوض نیز جاری است و صغیر ممیز و سفیه می‌توانند بدون نیاز به اذن یا اجازه ولی و قیم خود آن عقود را قبول کنند؟ در این خصوص برخی نویسندگان حقوقی بیان کرده‌اند که قانونگذار تنها اجازه تملک بلاعوض را به صغیر ممیز و سفیه داده است؛ ولی با استفاده از وحدت ملاک مواد مزبور می‌توان گفت که تعهد بلاعوض به نفع صغیر ممیز و سفیه مانند تملک بلاعوض به نفع آن‌ها است. به علاوه آن‌ها می‌توانند وقف خاص و حق انتفاع را نیز قبول کنند؛ زیرا با قبول آن‌ها بر دارایی خویش می‌افزایند، بدون اینکه در اموال و حقوق مالی خود تصرف کنند (امامی، ۱۳۶۴، ج ۴، ص ۱۵۴-۱۵۵؛ کاتوزیان، ۱۳۷۹، ج ۲، ص ۲۲). مطابق این نظر، چون در قبول دیگر عقود رایگان مانند عقود رایگان تملیکی، ضرری به صغیر ممیز و سفیه نمی‌رسد، دادن اجازه قبول این عقود به خود آنان ایرادی ندارد؛ پس نباید تنها به حدود نص مواد ۱۲۱۲ و ۱۲۱۴ اکتفا شود و باید از وحدت ملاک این مواد در دیگر عقود رایگانی که ملکیت یا حقی به سود صغیر ممیز و سفیه ایجاد می‌کنند، استفاده شود.

به‌طورکلی، فقها تصرفات مالی سفیه و صغیر، چه ممیز و چه غیرممیز را باطل می‌دانند (موسوی خوانساری، ۱۳۵۵ ق، ج ۳، ص ۷۳)؛ ولی برخی از آنان، استثنائاً وصیت و رساندن هدیه از سوی صغیر ممیز را صحیح دانسته‌اند (علامه حلی، ۱۴۱۴ ق، ج ۱۴، ص ۱۸۵). درخصوص وصیت صبی، به‌نظر فقها روایات دلالت بر صحت وصیت کودکی دارند که به ده‌سالگی رسیده است (بحرانی، ۱۳۶۳، ج ۲۰، ص ۳۴۴)؛ اما درباره‌ی جواز رساندن هدیه از سوی صغیر ممیز، به عقیده‌ی شیخ انصاری، ایصال هدیه از سوی صغیر، عملی نیست که به صغیر نسبت داده شود، به‌نحوی که دارای اثر باشد؛ بلکه درحقیقت، تصرف مرسل هدیه است و صغیر فقط وسیله‌ای برای رساندن آن است؛ مثل اینکه هدیه را روی حیوان یا وسیله‌ی بی‌جان بگذارند و برای مهدی الیه بفرستند. پس استثناء ایصال هدیه، درواقع مصداق آن‌چنانی برای تصرف صغیر نیست و کشف می‌شود که صغیر به‌طریق‌اولی در همه‌ی تصرفات، چه قولی و چه فعلی ممنوع و محجور است (۱۴۱۵ ق، ج ۷، ص ۳۳۴). برخی از فقها نیز ظاهراً قبول عاریه از سوی سفیه را جایز دانسته‌اند (علامه حلی، ۱۴۱۳ ق، ج ۲، ص ۱۹۲؛ فخر المحققین، ۱۳۸۷ ق، ج ۲، ص ۱۲۵؛ عاملی غروی، ۱۴۱۹ ق، ج ۱۷، ص ۳۷۷؛ مغنیه، ۱۴۲۱ ق، ج ۴، ص ۲۱۴)؛ زیرا آن‌ها در بیان شرایط مستعیر، صرفاً عاریه‌ی مجنون و کودک را باطل اعلام کرده‌اند و درخصوص سفیه چیزی بیان نکرده‌اند، که این امر می‌تواند دلالت بر امکان قبول عاریه توسط سفیه ازمنظر آنان باشد؛ زیرا ازمنظر اراده، میان صغیر ممیز و سفیه تفاوتی نیست و اگر صغیر ممیز که هنوز به سن بلوغ نرسیده است، امکان انعقاد این عقود را داشته باشد، باید به‌طریق‌اولی، سفیه نیز که بالغ شده است، توانایی انعقاد چنین عقودی را دارا باشد؛ اما پذیرش اهلیت قبول صغیر ممیز و سفیه، در دیگر عقود رایگان با این ایراد روبه‌رو است که در قبول عقود رایگان تملیکی هیچ‌گونه ضرر و مسئولیتی متوجه صغیر ممیز و سفیه نمی‌شود. به‌این ترتیب حتی اگر مال به تقصیر صغیر ممیز یا سفیه تلف یا ناقص شود، آن‌ها مسئول نیستند؛ زیرا با قبول تملک، مال به ملکیت آن‌ها درمی‌آید و تلف و نقص در مال خود آن‌ها اتفاق می‌افتد؛ ولی در عقود رایگان غیر تملیکی مثل عاریه یا حق انتفاع، صغیر ممیز و سفیه، مالک مال نمی‌شوند و تنها در استفاده و حق

بهره‌برداری از مال اذن می‌یابند و مال در دست آنان امانت است و متعهد به حفظ آن هستند. آنان علاوه بر امکان انتفاع از مال، به حفظ و رد مال نیز تعهد می‌یابند؛ از این رو اگر مرتکب تقصیر شوند و در نگهداری مال کوتاهی کنند و مال تلف یا ناقص شود، آن‌ها مسئول تلف یا نقصان مال هستند و باید این ضرر را پرداخت کنند. شاید به همین علت قانونگذار با آنکه در مقام بیان بوده، صرفاً تملکات بلاعوض سفیه و صغیر ممیز را جایز دانسته، و در خصوص دیگر عقود رایگان چیزی بیان نکرده است.

برخی از مؤلفان حقوقی نیز با این استدلال که چون سفیه در امور مالی خود محجور است، در امور مالی دیگران نیز حق دخالت ندارد؛ بنابراین سفیه نمی‌تواند عقود وکالت و ودیعه و عاریه را قبول کند؛ زیرا قبول این عقود، مستلزم تصرف در اموال دیگران است، در حالی که او در امور مالی دارای حجر است (صفائی، و قاسم‌زاده، ۱۴۰۰ ش، ص ۲۶۹-۲۷۰)؛ ولی بعضی از حقوقدانان این ایراد را نپذیرفته، و گفته‌اند سفیه همان‌طور که می‌تواند هبه و صلح بلاعوض را قبول کند، اهلیت قبول عاریه را نیز دارد؛ زیرا با قبول آن در امور مالی خود تصرف نمی‌کند (امامی، ۱۳۶۴، ج ۲، ص ۱۸۳، ج ۵، ص ۲۵۸). برخی دیگر از نویسندگان حقوقی این ایراد را در خصوص عقد عاریه پذیرفته، و بیان کرده‌اند که سفیه و صغیر ممیز نمی‌توانند عاریه‌ای را که به نفع آن‌ها منعقد می‌شود، قبول کنند؛ زیرا با قبول عقد عاریه، آن‌ها امین فرض می‌شوند و تقصیرشان در حفظ مال موجب ایجاد مسئولیت برایشان خواهد شد؛ ولی درباره حق انتفاع، حق ارتفاق و وقفی که برای صغیر ممیز و سفیه ایجاد می‌شود، معتقدند که آن‌ها اهلیت قبول عقد را دارند؛ زیرا در این عقود تعهدی برای آن‌ها ایجاد نمی‌شود و اداره مال دیگران، به وسیله سرپرست صغیر ممیز و سفیه و با نظارت او انجام می‌شود (کاتوزیان، ۱۳۷۹، ج ۲، ص ۲۲)؛ یعنی چون آن‌ها در این عقود تعهدی به حفظ مال ندارند، قبول این عقود از سوی آنان بلامانع است.

احتمال دارد دلیل تفکیک انجام‌شده میان عاریه با حق انتفاع و وقف این باشد که در عاریه فقط اذن در استفاده و انتفاع از مال بری مستعیر ایجاد می‌شود و محجور برای استفاده از مال لزوماً باید آن را در اختیار داشته باشد و آلا قادر به انتفاع از مال نخواهد بود و به همین دلیل مسئولیت

حفظ مال نیز فقط بر خود او است. در قرارداد واگذاری حق انتفاع و وقف، محجور عقد را قبول می‌کند و حق برای او ایجاد می‌شود؛ اما مال به ولی یا قیم آن‌ها داده می‌شود و آن‌ها امین و مسئول نگهداری از مال هستند، یعنی می‌توان میان مسئول حفاظت از اصل مال و صاحب حق تفکیک کرد. این درحالی است که در عاریه اگر اصل مال در دست ولی باشد و او مسئول حفظ آن باشد، محجور قادر به انتفاع نخواهد بود؛ ولی به‌رغم این توجیه به نظر می‌رسد، از نظر مسئولیت در برابر حفظ مال تفاوتی میان عاریه با حق انتفاع و وقف نباشد؛ زیرا همانند حق انتفاع و وقف، در عقد عاریه نیز می‌توان پذیرفت که عقد را محجور قبول کند، ولی مسئولیت حفظ مال برعهده سرپرست محجور باشد و او بر نحوه استفاده محجور نظارت داشته باشد. با این حال به نظر می‌رسد، بهتر است در موضع شک، به اصل پناه برد و با توجه به اصل عدم نفوذ معاملات صغیر ممیز و سفیه (که برای حمایت از آن‌ها وضع شده است) اختیار و اهلیت آنان را در انجام معاملات به‌طور مستقل، تنها محدود به نص دانست، که صرفاً قبول تملک بلاعوض است، و در دیگر عقود رایگان آن‌ها را فاقد اهلیت شمرد؛ از این‌رو سفیه و صغیر ممیز در دیگر عقود رایگان نمی‌توانند مستقلاً عقد را قبول کنند، بلکه نیاز به اذن یا اجازه ولی یا قیم خویش دارند.

۵. انعقاد عقد رایگان با شرط عوض به وسیله صغیر ممیز و سفیه

گفته شد که مطابق مواد ۱۲۱۲ و ۱۲۱۴ قانون مدنی، صغیر ممیز و سفیه می‌توانند تملکات بلاعوضی مثل هبه و وصیت و صلح را که به نفع آن‌ها برقرار می‌شود، قبول کنند؛ اما اگر این عقود متضمن شرط عوض باشند، آیا صغیر ممیز و سفیه باز هم اهلیت قبول عقد را دارند؟ قانونگذار در قسمت اخیر مواد ۱۲۱۲ و ۱۲۱۴ تنها تملک بلاعوض را که هیچ ضرری برای صغیر ممیز و سفیه ندارد و تعهدی برای آنان ایجاد نمی‌کند، جایز دانسته است؛ اما تصرفات آن‌ها را در مال خود غیرنافذ می‌داند و اجازه ولی و قیم آنان را لازم می‌شمارد. بر این اساس چنانچه تملک بلاعوض مال به سفیه و صغیر ممیز متضمن ایجاد تعهدی هرچند جزئی و ناچیز برای آن‌ها باشد، انعقاد این عقد باعث دخالت صغیر و سفیه در مال خود خواهد شد؛ از این‌رو دخالت ولی یا قیم آن‌ها ضروری به نظر می‌رسد؛ زیرا صغیر ممیز و سفیه هنوز توانایی تشخیص سود و زیان ناشی از اعمال حقوقی را ندارد و ممکن است به ضرر خویش اقدامی کند (کاتوزیان،

۱۳۸۲، ص ۹۶، ۱۳۷۹، ج ۲، ص ۲۲)؛ بنابراین سفیه و صغیر ممیز می‌توانند تملکات بلاعوضی را که به نفعشان می‌شود، قبول کنند؛ اما در صورتی که این تملکات متضمن تعهدی برای آنان باشد، چون قبول عقد منتج به اجرای آن تعهد و دخالت آن‌ها در اموالشان خواهد شد، از این رو آنان از اهلیت قانونی برای انعقاد چنین عقدی برخوردار نیستند و اجازه سرپرست آن‌ها برای ایجاد و نفوذ عقد لازم است. به علاوه در صورت درج شرط عوض ضمن تملک بلاعوض به نفع صغیر ممیز و سفیه، آنان دیگر نمی‌توانند برای قبول تملک بلاعوض وکیل بگیرند؛ زیرا مطابق ماده ۶۶۲ باید در امری وکالت داده شود که موکل خود بتواند آن را انجام دهد. به این ترتیب، چون خود صغیر ممیز و سفیه اهلیت قبول عقد بلاعوض با شرط عوض را ندارند، قادر نیستند برای قبول این عقد وکیل انتخاب کنند.

۶. انعقاد برخی عقود رایگان توسط صغیر ممیز و سفیه نسبت به اموال خودشان

گفته شد که صغیر ممیز و سفیه قادرند تملک بلاعوضی را که به نفعشان برقرار می‌شود، قبول کنند؛ اما این سؤالات مطرح می‌شود که: آیا آن‌ها می‌توانند درباره اموال خود نیز عقد رایگان منعقد کنند؟ در صورتی که آن‌ها اهلیت این کار را نداشته باشند، آیا ولی یا قیم آنان می‌توانند این عقود را منعقد کنند؟ در صورت عدم امکان اگر این عقود متضمن شرط عوض باشد، آیا صغیر ممیز و سفیه و ولی و قیمشان توانایی انشاء چنین عقودی را دارند؟ در این قسمت به این سؤالات پاسخ داده می‌شود.

۶-۱. اهلیت صغیر ممیز و سفیه نسبت به انعقاد عقد رایگان در مال خویش

برخی از فقها در کتاب وصیت گفته‌اند که وصیت و وقف و صدقه طفل ده‌ساله و سفیه در راه خیر و معروف درست است و نیازی به اجازه ولی ندارد؛ اما وصیت آن‌ها در آنچه از راه خیر و معروف خارج است، جایز نیست؛ افزون‌براین هبه آنان نیز صحیح نیست (مفید، ۱۴۱۳ ق، ص ۶۶۷-۶۶۸). بعضی دیگر معتقدند که اگر طفل ده‌ساله و سفیه، وصیت و هبه در راه خیر کنند، درست است (سلار دیلمی، ۱۴۰۴ ق، ص ۲۰۳). عده‌ای هم بیان کرده‌اند که وصیت و صدقه و هبه طفل ده‌ساله در وجوه خیر و معروف صحیح است (طوسی، ۱۴۰۰ ق، ص ۶۱۱؛ کیدری، ۱۴۱۶ ق، ص ۳۵۴). برخی دیگر تنها وصیت و صدقه طفل ده‌ساله در وجوه خیر و

معروف را صحیح دانسته‌اند (ابن سعید، ۱۴۰۵ ق، ص ۴۹۳). گروهی نیز تنها وصیت طفل ده‌ساله را در راه خیر و معروف درست دانسته‌اند (انصاری، ۱۴۱۵ ق، ص ۶۱؛ حسینی شیرازی، ۱۴۲۵ ق، ج ۱، ص ۴۸۲). چون برخی روایات^۱ وجود دارند که دلالت بر جواز وصیت طفل ده‌ساله می‌کنند و در حقیقت این روایات منحصراً روایاتی است که دلالت بر عدم نفوذ کارهای کودک دارد (خوئی، بی‌تا، ج ۳، ص ۲۶۶؛ جزایری، ۱۴۱۶ ق، ج ۴، ص ۵۹)؛ یعنی اصل عدم جواز و عدم نفوذ تصرفات طفل است؛ ولی وصیت صغیر، به سبب برخی از روایات خاص، از این حکم کلی خارج شده است. در مقابل تعداد دیگری از فقها در موصی بلوغ، کمال عقل و جایزالتصرف بودن را شرط دانسته‌اند و به همین دلیل وصیت طفل ده‌ساله و سفیه را صحیح نمی‌دانند (علامه حلی، ۱۴۱۳ ق، ج ۲، ص ۴۴۷؛ حلی، ۱۴۲۴ ق، ج ۱، ص ۵۶۶، شهید ثانی، ۱۴۱۳ ق، ج ۶، ص ۱۴۲؛ نجفی، ۱۴۲۷ ق، ص ۲۱۹).

با توجه به همه نظریات بالا مشخص می‌شود که نظر مشهور فقهای امامیه بر این است که وصیت طفل ده‌ساله درست است؛ اما قانون مدنی از نظر مشهور تبعیت نکرده است و در ماده ۸۳۵ مقرر کرده است: «موصی باید نسبت به مورد وصیت جایزالتصرف باشد». منظور از جایزالتصرف بودن این است که شخص بتواند مستقلاً در مال خود تصرف کند و کسی دارای این استقلال است که کبیر و عاقل و رشید باشد؛ بنابراین اگر موصی از نظر قانونی جایز به تصرف در مال خود نباشد، وصیت او باطل است^۲. همان‌طور که برخی از حقوقدانان (کاتوزیان، ۱۳۸۲، ص ۷۹) نیز گفته‌اند باید توجه کرد که باطل دانستن وصیت صغیر صحیح به نظر نمی‌رسد؛ زیرا

۱. روایات بسیاری در این خصوص وجود دارد؛ از جمله آن‌ها روایت صحیح ابی بصیر از امام صادق (ع) که فرمود: «إِذَا بَلَغَ الْغُلَامُ عَشْرَ سِنِينَ فَأَوْصَى بِثُلُثِ مَالِهِ فِي حَقِّ جَارَتِ وَصِيَّتُهُ»؛ و همچنین روایت صحیح زراره از امام صادق (ع) که فرمود: «إِذَا أَتَى عَلَى الْغُلَامِ عَشْرَ سِنِينَ فَإِنَّهُ يَجُوزُ لَهُ فِي مَالِهِ مَا أَعْتَقَ أَوْ تَصَدَّقَ أَوْ أَوْصَى عَلَى وَجْهِ مَعْرُوفٍ وَ حَقِّ فَهُوَ جَائِزٌ» و همین‌طور روایت حاذم از امام صادق (علیه السلام) که فرمود: «سَأَلْتُهُ عَنْ وَصِيَّةِ الْغُلَامِ هَلْ تَجُوزُ قَالَ إِذَا كَانَ ابْنُ عَشْرِ سِنِينَ جَارَتْ وَصِيَّتُهُ» (طوسی، ۱۴۰۷ ق، ج ۹، ص ۱۸۱-۱۸۲).

۲. علت بطلان وصیت صغیر ممیز برخلاف دیگر تصرفات مالی او این است که در دیگر تصرفات مالی ولی یا قیم صغیر نماینده وی محسوب می‌شوند و به موجب قانون اختیار انجام آن را شخصاً دارند و در صورتی هم که صغیر آن را انجام داده باشد، می‌تواند آن را تنفیذ یا رد کنند؛ اما در وصیت چون عملی رایگان محسوب می‌شود، ولی یا قیم به موجب

وصیت عملی حقوقی است که برای بعد از فوت موصی اثر می‌گذارد و تأثیری در اوضاع مالی صغیر در زمان حیات وی ندارد؛ بنابراین به دلیل آنکه با انجام وصیت ضرری به صغیر در دوران حیات وی نمی‌رسد، دلیلی برای بطلان این عمل وجود ندارد. پس باید به اراده او احترام گذاشت و در صورتی که دیگر شرایط در عقد وصیت رعایت شده باشد، آن را نافذ دانست.

وضعیت سفیه نیز مشابه صغیر ممیز است و وصیت او را نیز باید به دلیل محجور بودن وی باطل دانست؛ زیرا به موجب ماده ۸۳۵ قانون مدنی موصی باید جایزالتصرف باشد و محجوران جایزالتصرف نیستند؛ اما به نظر می‌رسد بهتر باشد قانونگذار در خصوص وصیت صغیر ممیز و سفیه تجدیدنظر کند و از نظر مشهور فقهای امامیه پیروی کند؛ زیرا با قبول امکان انجام وصیت توسط آنان هیچ ضرری به آنها وارد نمی‌شود، چراکه عمل حقوقی وصیت بعد از فوت شخص اثر می‌گذارد.

درباره عقد هبه و وقف نیز که برخی از فقها به صحت انجام آن به وسیله طفل ده‌ساله قائل شده‌اند، قانون مدنی نظری خلاف آن را پذیرفته است و در مواد ۷۹۶ و ۱۵۷ بیان کرده است که واهب و واقف باید دارای اهلیت معتبر در معاملات باشند؛ از این رو صغیر و سفیه حق انعقاد این عقود را ندارند؛ زیرا با انعقاد این عقود مالکیت آنها بر مال مورد هبه و وقف از بین می‌رود؛ بنابراین حمایت از صغیر و سفیه اقتضاء دارد که آنها قادر به انجام چنین اعمالی نباشند.

با توجه به قانون مدنی باید گفت که صغیر ممیز و سفیه نمی‌توانند برای مال خود عقد رایگان برقرار کنند؛ زیرا انعقاد این عقود اصولاً به ضرر آنها و خلاف غبطه و مصلحت آنها است. با این همه ممکن است در خصوص ودیعه گذاشتن مال صغیر ممیز یا سفیه تردید حاصل شود؛

ماده ۱۲۱۷ قانون مدنی حق انجام چنین معامله‌ای را ندارند؛ زیرا صلاحیت آنان تنها اداره اموال محجور است و وصیت مشمول آن نمی‌شود. بنابراین آنها نه شخصاً می‌توانند در مورد مال صغیر وصیت کنند و نه صلاحیت تنفیذ وصیت صغیر را دارند، پس در نتیجه وصیت صغیر باطل است.

۱. به موجب ماده ۷۹۶ «واهب باید برای معامله و تصرف در مال خود اهلیت داشته باشد». مطابق ماده ۵۷ «واقف باید ... دارای اهلیتی باشد که در معاملات معتبر است».

زیرا عقد ودیعه جزء عقود رایگان محسوب می‌شود و مستودع در برابر نگهداری مال، اجرتی دریافت نمی‌دارد و مودع از خدمت مجانی مستودع سود می‌برد. حال این پرسش مطرح می‌شود که: آیا سفیه یا صغیر ممیز قادر هستند مال خود را به ودیعه بگذارند؟

در فقه بسیاری از فقها تنها ودیعه انجام‌شده توسط صغیر و مجنون را باطل دانسته‌اند؛ زیرا آن دو فاقد اهلیت و کمال هستند؛ اما در خصوص سفیه بحثی نکرده‌اند (شهید ثانی، ۱۴۱۳ ق، ج ۵، ص ۹۲؛ صاحب جواهر، ۱۴۰۴ ق، ج ۲۷، ص ۱۱۶؛ صافی، ۱۴۱۶ ق، ج ۲، ص ۲۴؛ ترحینی عاملی، ۱۴۲۷ ق، ج ۵، ص ۲۹۰). برخی دیگر از فقها به‌رغم باطل شمردن ودیعه کودک و مجنون، ودیعه انجام‌گرفته از سوی سفیه را به‌صراحت نافذ بیان کرده‌اند (کاشف الغطاء، ۱۴۲۲ ق، ص ۹). در مقابل گروهی دیگر از فقها در عقد ودیعه جایزالتصرف بودن متعاقدان را شرط می‌دانند و از این رو ودیعه سفیه را صحیح نمی‌دانند (علامه حلی، ۱۴۱۴ ق، ج ۱۶، ص ۱۵۱؛ حسینی سیستانی، ۱۴۲۲ ق، ص ۳۶۵).

قانون مدنی نیز در ماده ۶۱۰ از نظر اخیر تبعیت کرده، و مقرر کرده است «در ودیعه طرفین باید اهلیت برای معامله داشته باشند و اگر کسی مالی را از کس دیگر که برای معامله اهلیت ندارد، به‌عنوان ودیعه قبول کند، باید آن را به ولی او رد کند و اگر در ید او ناقص یا تلف شود، ضامن است». در این ماده وجود اهلیت در طرفین قرارداد برای انعقاد ودیعه لازم شمرده شده است و مطابق ماده ۲۱۱ قانون مدنی نیز کسانی دارای اهلیت هستند که بالغ و عاقل و رشید باشند؛ بنابراین چون صغیر ممیز و سفیه فاقد اهلیت هستند، به‌صراحت ماده ۶۱۰ نمی‌توانند به‌طور استقلالی عقد ودیعه را منعقد کنند. همان‌طور که برخی از حقوقدانان گفته‌اند، دلیل صحیح نبودن ودیعه صغیر ممیز و سفیه این است که آن‌ها چون دارای تجربه کافی نیستند و ارزش مال را نمی‌شناسند، بنابراین ممکن است در انتخاب امین شایسته و دلسوز اشتباه کنند و مال خود را در معرض خطر و تلف قرار دهند؛ از این رو حمایت از آنان اقتضا دارد که ودیعه انجام‌شده توسط خود آن‌ها صحیح نباشد (کاتوزیان، ۱۳۸۵، ج ۴، ص ۳۵).

۶-۲. اهلیت ولیّ یا قیم صغیر ممیز و سفیه نسبت به انعقاد عقد رایگان در مال آنان

گفته شد که صغیر ممیز و سفیه اهلیت انعقاد قرارداد بلاعوض را درباره مال خویش ندارند، حال آیا ولیّ یا قیم آنها می‌توانند درباره مال آنان چنین معاملاتی را انجام دهند؟

نه تنها صغیر ممیز و سفیه اهلیت انعقاد عقد رایگان درباره اموال خود را ندارند، ولیّ و قیم آنها نیز نمی‌توانند به ولایت یا قیمومت از طرف محجور اموال آنها را وقف یا هبه کنند؛ زیرا اختیار ولیّ و قیم ناظر به عقود است که به مصلحت محجور باشد و وقف و هبه مال اصولاً برخلاف مصلحت محجور است؛ زیرا از دارایی محجور می‌کاهد، بدون آنکه چیزی نصیب او شود. البته برخی مؤلفان حقوقی بیان کرده‌اند که وقف مال محجوران توسط ولیّ یا قیم موافق غبطه آنها نیست؛ ولی در برخی مواقع نادر آن را صحیح می‌دانند؛ مانند موردی که انتزاع ملک از غاصب یا جلوگیری از غصب شدن مال تنها با وقف کردن آن ممکن باشد (حائری شاه باغ، ۱۳۸۲، ج ۱، ص ۳۰). علی‌القاعده چون وقف مال یا هر عقد رایگان دیگری با مصلحت و غبطه محجور منافات دارد، بنابراین نه تنها خود محجور بلکه ولیّ و قیم نیز صلاحیت انجام آن را ندارند.

فقها و دعیه مال صغیر توسط ولیّ، نزد شخص قابل اطمینان را در صورتی که مصلحت و غبطه صغیر در آن باشد، جایز دانسته‌اند؛ مثلاً اگر ولیّ اراده سفر کند، می‌تواند مال صغیر را نزد شخص مطمئن و ثقه‌ای به امانت بگذارد (علامه حلی، ۱۴۱۴، ق، ج ۲، ص ۵۴۵؛ رحمان ستایش، ۱۴۲۵، ق، ص ۲۶۹). قانون مدنی در این خصوص چیزی بیان نکرده است؛ ولی همان‌طور که فقها گفته‌اند می‌توان به ولیّ در صورت وجود ضرورت، اجازه به ودیعه گذاشتن مال محجور را داد. اثبات وجود ضرورت هم برعهده خود ولیّ است.

در عقد عاریه نیز از کلام برخی از فقها، که به نفوذ عاریه صغیر در مالش در صورت اذن ولیّ و رعایت مصلحت صغیر حکم داده‌اند (محقق حلی، ۱۴۰۸، ق، ج ۲، ص ۱۳۵؛ علامه حلی، ۱۴۲۰، ق، ج ۳، ص ۲۱۰)، فهمیده می‌شود که در صورتی که مصلحت و غبطه صغیر اقتضاء کند، ولیّ می‌تواند مال صغیر را به عاریه دهد. در اینجا باید دقت کرد که چون عاریه

دادن اصولاً به ضرر و خلاف غبطه صغیر است، از این رو ولی نمی‌تواند چنین کاری را انجام دهد، مگر آنکه بتواند مصلحت صغیر را در عاریه‌دادن مال وی به اثبات برساند. برخی از حقوقدانان در خصوص هبه مال محجور توسط ولی این موضوع را مطرح کرده، و گفته‌اند که چون هبه اصولاً به زیان واهب است و اختیار ولی قهری نیز محدود به رعایت مصلحت است، از این رو ولی قهری نمی‌تواند مال او را هبه کند، مگر آنکه بتواند وجود غبطه و مصلحت استثنائی محجور را در هبه‌دادن مال او در دادگاه اثبات کند. به‌علاوه از مفاد ماده ۱۲۱۷ قانون مدنی که مقرر می‌دارد «اداره اموال صغار و مجانین و اشخاص غیر رشید به عهده ولی یا قیم آنان است» فهمیده می‌شود که حدود نمایندگی ولی قهری تنها در اداره اموال محجور است؛ از این رو اعمالی که در عرف لازمه اداره اموال نیست و اموال محجور را در معرض تلف قرار می‌دهد، داخل در نمایندگی ولی قرار نمی‌گیرد (کاتوزیان، ۱۳۸۴، ج ۳، ص ۶۱، ۱۳۸۹، ص ۴۱۱).

۳-۶. اهلیت صغیر ممیز و سفیه در انعقاد عقد رایگان با شرط عوض نسبت به اموالشان

صغیر ممیز، سفیه و ولی و قیم آنها نمی‌توانند درباره مال آنان عقد رایگان منعقد کنند؛ اما ممکن است این سؤال مطرح شود که اگر عقد رایگانی که درباره مال محجور منعقد می‌شود، متضمن شرط عوض به نفع محجور باشد، آیا در این صورت محجور یا ولی و قیم او توانایی انعقاد آن را دارد؟

سفیه و صغیر ممیز مطابق مواد ۱۲۱۲ و ۱۲۱۴ اهلیت دخالت در امور مالی خود را ندارند؛ بنابراین حتی اگر عقد رایگان همراه با شرط عوض نیز باشد باز هم آنها فاقد اهلیت هستند و نمی‌توانند مستقلاً چنین عقدی را منعقد کنند. در خصوص اینکه آیا ولی یا قیم می‌تواند چنین عقدی را انشاء کنند، باید بیان کرد که این فرض با حالتی که تنها مالی از محجور به دیگری منتقل می‌شد و چیزی عائد محجور نمی‌شد، تفاوت دارد و شبیه به عقود معوض است؛ از این رو باید برای ولی یا قیم اختیار انجام چنین عقدی را قرار داد (کاتوزیان، ۱۳۸۴، ج ۳، ص ۶۰)؛ ولی داشتن این اختیار مانند دیگر معاملاتی که ولی یا قیم انجام می‌دهند، منوط به رعایت غبطه و مصلحت محجور است. پس اگر ارزش عوض معادل یا بیشتر از موضوع عقد رایگان باشد،

شکی در صحت عمل حقوقی انجام شده توسط ولی یا قیم نیست؛ چون هیچ ضرری برای محجور متصور نیست؛ اما در صورتی که عوض ارزشی کمتر از مال موضوع عقد داشته باشد، به سبب عدم رعایت نفع و غبطه محجور در قرارداد، می توان بطلان عقد را از دادگاه خواست.

یافته‌های پژوهش

اهلیت صغیر ممیز و سفیه تنها در قبول تملکات بلاعوض است و آن‌ها در دیگر عقود رایگان اهلیت قبول ندارند؛ زیرا ممکن است به دلیل نداشتن تجربه و تقصیر در نگهداری و حفظ مال، آن را در معرض نقص یا تلف قرار دهند و در برابر مالک مسئول و ضامن شوند؛ بنابراین باید حکم کلی عدم نفوذ تصرفات صغیر ممیز و سفیه را در تمامی معاملات آن‌ها اعمال کرد، مگر در مواردی که نص صریح بر صحت تصرف استقلالی آن‌ها وجود داشته باشد.

صغیر ممیز و سفیه تنها اهلیت قبول تملک بلاعوضی را دارند که در آن تعهد و شرط عوضی درج نشده باشد. در صورت وجود تعهد ضمن تملک بلاعوض، دیگر صغیر ممیز و سفیه دارای اهلیت نیستند؛ زیرا قبول تملک در این فرض موجب دخالت در دارایی و اموال خودشان نیز می شود؛ بنابراین اجازه ولی یا قیم ضروری است.

مشهور فقهای امامیه وصیت کودک ده‌ساله را پذیرفته‌اند؛ ولی قانون مدنی به صراحت در وصیت جایزالتصرف بودن موصی را شرط دانسته است؛ از این رو صغیر ممیز و سفیه چون نمی توانند در اموال خود تصرف کنند، بنابراین قادر به وصیت مال خود نیز نیستند. اما به نظر می رسد در خصوص وصیت چون ناظر به بعد از فوت موصی است، دخالت صغیر ممیز و سفیه در اموال خود، ضرری برایشان در پی نداشته باشد؛ زیرا اثر این وصیت بعد از موت شخص ایجاد می شود.

نه تنها خود صغیر ممیز و سفیه حق انعقاد عقد رایگان درباره مال خویش را ندارند، حتی ولی و قیم نیز نمی تواند مال مولی علیه را به رایگان به دیگری منتقل کند؛ زیرا ولایت و اختیار ولی و قیم در مال مولی علیه تنها ناظر به اداره اموال است و واگذاری رایگان مال آن‌ها از مفهوم اداره خارج است و خلاف غبطه و مصلحت صغیر ممیز و سفیه است.

منابع

- ابن سعید، یحیی بن احمد (۱۴۰۵ ق). *الجامع للشرائع*. قم: مؤسسة سید الشهداء، العلمية.
- عمیدی، عمیدالدین (۱۴۱۶ ق). *کنز الفوائد فی حل مشکلات القواعد*. قم: مؤسسة النشر الإسلامی.
- امامی، حسن (۱۳۶۴). *حقوق مدنی*. تهران: انتشارات اسلامیة.
- انصاری، قدرت الله (۱۴۲۹ ق). *موسوعة أحكام الأطفال وأدلتها*. قم: مرکز فقهی ائمه اطهار (ع).
- انصاری، مرتضی بن محمدامین (۱۴۱۵ ق). *رسالة فی الوصایا*. قم: کنگره جهانی بزرگداشت شیخ اعظم انصاری.
- بحرانی، یوسف بن احمد (۱۳۶۳ ق). *الحدائق الناضرة فی أحكام العترة الطاهرة*. قم: مؤسسة النشر الإسلامی.
- ترحینی عاملی، محمد حسن (۱۴۲۷ ق). *الزبدة الفقهیة فی شرح الروضة البهیة*. قم: دار الفقه للطباعة والنشر.
- جزایری، محمد جعفر (۱۴۱۶ ق). *هدی الطالب فی شرح المكاسب*. قم: مؤسسه دار الكتاب.
- حائری شاه باغ، علی (۱۳۸۲). *شرح قانون مدنی*. تهران: کتابخانه گنج دانش.
- حسینی سیستانی، علی (۱۴۲۲ ق). *المسائل المنتخبة*. قم: دفتر حضرت آیه الله سیستانی.
- حسینی شیرازی، صادق (۱۴۲۵ ق). *التعلیقات علی شرائع الإسلام*. قم: استقلال.
- حسینی شیرازی، سید محمد (۱۴۲۵ ق). *تعلیقات علی شرائع الإسلام*. (ج ۱). قم: انتشارات استقلال.
- حلی، شمس الدین محمد (۱۴۲۴ ق). *معالم الدین فی فقه آل یاسین دورة فقهیة كاملة علی وفق مذهب الإمامیة*. قم: مؤسسه امام صادق علیه السلام.
- خوئی، ابوالقاسم (۱۴۲۹ ق). *محاضرات فی الفقه الجعفری*. قم: مؤسسة دائرة معارف الفقه الإسلامی.
- خوئی، ابوالقاسم (بی تا). *المکاسب - مصباح الفقاهه*. قم: مکتبه الداوری.
- رحمان ستایش، محمد کاظم (۱۴۲۵ ق). *رسائل فی ولاية الفقیه*. قم: انتشارات دفتر تبلیغات اسلامی حوزه علمیه قم.
- سلار دیلمی، حمزة بن عبدالعزیز (۱۴۰۴ ق). *المراسم العلویة والأحكام النبویة*. قم: منشورات حرمین.
- شهید ثانی، زین الدین بن علی (۱۴۱۳ ق). *مسائلک الأفهام إلی تنقیح شرائع الإسلام*. قم: مؤسسة المعارف الإسلامی.
- شهیدی، مهدی (۱۳۸۸). *حقوق مدنی تشکیل قراردادها و تعهدات*. تهران: مجلد.
- صاحب جواهر، محمدحسن بن باقر (۱۴۰۴ ق). *جواهر الکلام فی شرح شرائع الإسلام*. بیروت: دار احیاء التراث العربی.
- صافی، لطف الله (۱۴۱۶ ق). *هدایة العباد*. قم: دار القرآن الکریم.
- صفائی، حسین (۱۳۹۳). *اشخاص و اموال*. تهران: میزان.
- صفائی، حسین؛ و قاسم زاده، سید مرتضی (۱۴۰۰ ش). *حقوق مدنی اشخاص و محجورین*. تهران: سمت.
- طباطبایی، محمد بن علی (بی تا). *المناهل*. قم: مؤسسه آل البيت (علیهم السلام) لإحیاء التراث.

- طوسی، محمد بن حسن (۱۴۰۷ ق). تهذیب الأحكام. تهران: دار الکتب الإسلامية.
- طوسی، محمد بن حسن (۱۳۸۷ ق). المبسوط فی فقه الإمامیة. تهران: مکتبه المرتضویة.
- طوسی، محمد بن حسن (۱۴۰۰ ق). النهایة فی مجرد الفقه والفتاوی. بیروت: دار الکتب العربی.
- عالی پناه، علیرضا؛ شفیق زاده خولنجانی، مصطفی؛ و صادقی، محمد (۱۳۹۲). اهلیت استیفای محجوران در قانون مدنی. آموزه های فقه مدنی، ۵ (۷)، ص ۹۵-۱۲۰.
- عاملی غروی، جواد بن محمد (۱۴۱۹ ق). مفتاح الكرامة فی شرح قواعد العلامة. قم: دفتر انتشارات اسلامی وابسته به جامعه مدرسین حوزه علمیه قم.
- علامه حلی، حسن بن یوسف (۱۴۲۰ ق). تحریر الأحكام الشرعية علی مذهب الإمامیة. قم: مؤسسه امام صادق علیهم السلام.
- علامه حلی، حسن بن یوسف (۱۴۱۴ ق). تذکرة الفقهاء (ط-الحدیثه). قم: مؤسسه آل البيت علیهم السلام.
- علامه حلی، حسن بن یوسف (۱۴۱۳ ق). قواعد الأحكام فی معرفة الحلال والحرام. قم: دفتر انتشارات اسلامی وابسته به جامعه مدرسین حوزه علمیه قم.
- فخر المحققین، محمد بن حسن (۱۳۸۷ ق). ایضاح الفوائد فی شرح مشکلات القواعد. قم: مؤسسه اسماعیلیان.
- کاتوزیان، ناصر (۱۳۷۹). حقوق مدنی قواعد عمومی قراردادها. تهران: شرکت سهامی انتشار.
- کاتوزیان، ناصر (۱۳۸۴). دوره عقود معین (۳) حقوق مدنی: عطا یا هبه، وقف، وصیت. تهران: شرکت سهامی انتشار.
- کاتوزیان، ناصر (۱۳۸۵). دوره عقود معین (۴) حقوق مدنی: عقود ادنی - وثیقه های دین. تهران: شرکت سهامی انتشار.
- کاتوزیان، ناصر (۱۳۸۴). دوره مقدماتی حقوق مدنی - اعمال حقوقی - قرارداد - ایقاع. تهران: شرکت سهامی انتشار.
- کاتوزیان، ناصر (۱۳۸۹). دوره مقدماتی حقوق مدنی - حقوق خانواده. تهران: میزان.
- کاتوزیان، ناصر (۱۳۸۲). وصیت در حقوق مدنی ایران. تهران: انتشارات دانشگاه تهران.
- کاشف الغطاء، حسن (۱۴۲۲ ق). انوار الفقاهة - کتاب الودیعة. نجف اشرف: مؤسسه کاشف الغطاء.
- کیدری، محمد حسین (۱۴۱۶ ق). اصباح الشیعة بمصباح الشریعة. قم: مؤسسه امام صادق علیه السلام.
- محقق حلی، جعفر بن حسن (۱۴۰۸ ق). شرائع الإسلام فی مسائل الحلال والحرام. قم: مؤسسه اسماعیلیان.
- محقق داماد، مصطفی؛ قناتی، جلیل؛ وحدتی شبیری، سید حسن؛ و عبدی پور، ابراهیم (۱۳۸۹). حقوق قراردادها در فقه امامیه. تهران: سمت.

- محمدی، غفار؛ و محمدی، پوران (۱۴۰۰ ش). بررسی وضعیت وکالت صغیر ممیز و سفیه. نشریه مطالعات حقوق شهروندی، ۵ (۲۳)، ص ۴۱۵-۴۲۳.
- مروج، حسین (۱۳۷۹). اصطلاحات فقهی. قم: بخشایش.
- معین، محمد (۱۳۸۵). فرهنگ فارسی جیبی. تهران: راه رشد.
- مغنیه، محمد جواد (۱۴۲۱ ق). فقه الامام الصادق علیه السلام. قم: مؤسسه انصاریان.
- مفید، محمد بن محمد (۱۴۱۳ ق). المقتنعة. قم: کنگره جهانی هزاره شیخ مفید رحمه الله علیه.
- مقدس اردبیلی، احمد بن محمد (بی تا). مجمع الفائدة والبرهان فی شرح إرشاد الأذهان. قم: جماعه المدرسین فی الحوزة العلمیه بقم.
- موسوی خوانساری، احمد (۱۳۵۵ ق). جامع المدارک فی شرح مختصر النافع. تهران: مکتبه الصدوق.
- میرزای قمی، ابوالقاسم بن محمد حسن (۱۳۷۱). جامع الشتات. تهران: کیهان.
- نجفی، بشیر حسین (۱۴۲۷ ق). مصطفی الدین التمیم. نجف اشرف: دفتر حضرت آیه الله نجفی.
- هاشمی شاهرودی، محمود (۱۳۸۲ ق). فرهنگ فقه مطابق مذهب اهل بیت علیهم السلام. قم: مؤسسه دائرة المعارف فقه اسلامی بر مذهب اهل بیت (ع).

https://fa.alfayadh.org/questions_category

